

disse Forhold og prøve paa at være aktiv, og være det udenfor ganske extraordinære Tilfælde, vil man komme i en underlig Stilling. Det vil komme til at slyde efter min Mening omtrent som en Draabe i Havet. Jeg ønsker at sige dette forud, fordi jeg tror, at der paa dette Punkt kan være Grund til at mane til Forsigtighed for ikke at give de paagældende Næringsdrivende alfor megen Tro til, at de kunne ty til Staten, og opfordre dem til ikke derfra at vente alt for megen Assistance i denne Retning. Forøvrigt skal jeg bemærke, at ved Siden af, at jeg erkjender, at der for Diebliffet kan være al Grund til fra Statsmagtens Side at undersøge, hvad der kan gøres for Landbruget, og om det kan gøres, forekommer det mig, at netop Mænd som den ærede Taler, der indtage en Stilling i Landbruget ogsaa udenfor denne Sal, i Tider som disse have god Opfordring til lidt stærkere, end det er sket, at afcventure, at vor Hovednæring — saabelsom forøvrigt ogsaa de andre Næringer — have ganske særlig Grund til at tage vore økonomiske Forhold i Betragtning paa den Maade, at man tager sig sammen til det Yderste og undersøger, om man ogsaa paa ethvert Punkt har gjort Sit til at komme i en gunstigere Stilling. For Agerbrugets Vedkommende er der nogen Grund til at tvivle om, hvorvidt vi med Hensyn til Smørproduktionen ere komne saa vidt — jeg taler ganske i Almindelighed — som vi burde være, og om vi med Hensyn til Husdyravlens have anskaffet os saadanne Tilleggsdyr, som vi skulle have, og om vi ikke ved Indkjøb af Foderstoffer i Virkeligheden til Liden Nytte have sat Penge til, fordi vi ikke have havt tilstrækkelig Indsigt i saa Henseende. Det er ogsaa et stort Spørgsmaal, om vi virkelig benyttede vort Affald og vore Gjødningsstoffer saa produktivt, som det burde ske efter gode økonomiske Regler. Under fuld Erkjendelse heraf tror jeg, at hvis der for Staten er Noget at sørge for i denne Retning, er der ogsaa Trang til at gøre de Vedkommende opmærksomme paa, at det bliver nødvendigt for dem, og at det er deres egen Skyldighed at tage sig sammen til det Yderste, netop under økonomiske Forhold som de nuværende, for at tillegne sig den fornødne Indsigt paa de Punkter, hvor de maatte mangle den. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Antein) har i Gaar været inde paa forskjellige Forhold — jeg var fraværende den Gang, og kan derfor først senere gøre mig bekendt med det ærede Medlems Udtalelser paa de Punkter, hvorefter jeg skal tage Spørgsmaalet under Overveelse — men han nævnte,

efter hvad der er blevet mig sagt, som noget særligt Landbruget Vedkommende, som Staten burde tage sig af, Udførelsen af Havefager og Vg. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er et gammelt Thema her i Thinget, der har fundet sit Udtryk paa Finantsloven ved Bevillinger i begge Retninger, hvorved disse Erhvervsvirksomheder ere blevne hjulplne i flere Aar, og jeg husker vist ikke feil, naar jeg siger, at der for 6—7 Aar siden har været ført en Debat om denne Sag, som jeg ogsaa erindrere, at jeg tog Del i. Det er meget godt, at det ærede Medlem nu vil henlede Opmærksomheden ogsaa i denne Retning; men jeg tror at burde sige dertil, at Opmærksomheden allerede er stærkt henledt derpaa, og naar det ærede Medlem vil se paa, hvor store Summer vi, Staten, have anvendt ved Exporten i Forhold til, hvad der indkommer for Vg i England, er det ikke ubehydeligt. For Havefagers Vedkommende tror jeg, at der er mere Trang til at undersøge, om man ikke kan tilfredsstille Udlandet. Jeg tror imidlertid, at det vil være meget vanskeligt, men kan der gøres Noget i den Retning, erkjender jeg, at det vil være heldigt at gøre det.

Dan: Det er jo allerede udtalt, og vistnok almindelig erkjendt, at det er under meget eiendommelige Forhold, man tager Ordet her i Salen for Tiden. Snart siges der, at Forhandlingerne ikke ere alvorlige eller oprigtig mente, og snart siges der, at selv om dette er Tilfældet, saa har man vist ikke noget stort Haab om et Resultat, særlig hvad Finantsloven angaar. Efter de Udtalelser, der nylig ere fremkomne fra den ærede Conseilspræsident og Finantsminister blev mit Haab ikke svækket, thi jeg er tilbøielig til at nære det Haab, at Forhandlingerne nok skulle bære Frugter. Derfor mener jeg naturligvis ogsaa, at man bør bruge det Mittel, der er givet den repræsentative Forsamling, nemlig at tale og stemme om Sagerne. Der fremkom rigtignok ogsaa en anden Ytring fra den ærede Conseilspræsident med Hensyn til Finantsloven eller maatte i Almindelighed baade med Hensyn til provisoriske Finantsloves og andre provisoriske Loves Karakter og Betydning, som var af den Natur, at jeg nødes paa Grund af min Anskuelse om denne Sag til at tage et bestemt Forbehold overfor dem. Videre skal jeg ikke indlade mig herpaa. — Den Sag, som jeg skal tillade mig at fremdrage for det høie Thing, har staet paa Dagsordenen i en Række af Aar, ikke saa meget her i Thinget, eller overhovedet i